

[Carsten Raft.]

hos os allesammen, som situationen var; men nu, da vi har fået en situation, hvor enhver rent sagligt må indrømme, rent bortset fra hvordan situationen bliver mellem verdens to halvdele, at militært er vi med i noget, der kan nytte, da vil de radikale heller ikke være med.

Jeg vil indrømme, jeg står bag de ærede medlemmer hr. Tesdorpf og hr. Poul Møller i deres indstilling. Jeg indrømmer, jeg føler det som noget helt uvirkeligt, ikke at det ærede medlem hr. Alsing Andersen holder sin klare og dygtige forsvarstale, men at han anvender den tone, han gør, at han ligefrem anklager de folk, der i ærlig overbevisning påpeger de fejl, som de mener er begået. Jeg tror, at mange vil føle den afslutning som forbløffende; men selvom jeg måske endda ser lidt skarperne på det end de to ærede medlemmer, synes jeg, det afgørende, det vigtigste, må være, at det jo altså nu er historie.

Vi har i perioden siden da været igennem to faser. Den ærede ordfører for venstre (N. Chr. Christensen) og det ærede medlem hr. Frode Jakobsen påkaldte den ene fase ved helt rigtigt at udtale — medens vi står og diskuterer den 9. april, om det var rigtigt, om det var fejl, hvordan man skulle have gjort — at der er kun een sætning, der bør siges som afslutning: aldrig mere en 9. april! Såvidt jeg ved, var det den afdøde statsminister Hans Hedtoft, der sagde disse ord. Jeg betragter det som modigt, for det var på det tidspunkt, — militært aftribbet, som Danmark var, isoleret — noget af en frase, det var isolationspolitik, men det var noget, som levede i hele befolkningen: aldrig mere en 9. april! Det var den første fase.

Den anden fase var så realitetsbetonet og så stærk som muligt. Den hedder Atlantpagten, meningen i det hele, udsynet i det hele, og jeg vil gerne have lov at sige — når vi nu har diskuteret disse ting, og med den skarpe indstilling, jeg har —: dette er historiens slutning, som vi skal arbejde videre på, og jeg håber, at de tre partier, der støtter denne pagt, kan arbejde i frihed og ubesværet af det, der er tilbage af tidligere tiders indstilling, og som måske i øjeblikket nok hemmer en lille smule.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Mødet genoptages i dag kl. 13³⁰.

Mødet udsat kl. 12⁵.

Mødet genoptaget kl. 13³⁰.

Formanden: Det er meddelt mig, at det ærede medlem hr. *Poul Claussen* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til færdselslov. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Poul Claussen har vedkommende gruppe udpeget *Marie Antoinette von Lowzow*, som herefter er valgt.

Det er meddelt mig, at det ærede medlem hr. *Kjældgaard* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om leje med flere lovforslag. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Kjældgaard har vedkommende gruppe udpeget *Horn*, som herefter er valgt.

Forhandlingen om indstillingen fra det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende de i 1945—53 virkende parlamentariske kommissioners beretninger genoptoges.

Bertel Dahlgaard: Jeg har bedt om ordet for at fremsætte en enkelt bemærkning foranlediget af en udtalelse, der er faldet om et eventuelt nordisk samarbejde forinden den anden verdenskrig.

Jeg har haft megen lyst til at fremsætte adskillige betragtninger foranlediget af den diskussion, der er ført her i tinget i går og i dag, men jeg finder det rigtigt, at vi, der var deltagere og medansvarlige i den politik, som førtes af regeringen, der sad ved styret indtil den 9. april 1940, holder os udenfor denne diskussion. Det bør være dem, der stod udenfor denne regering, der her i salen bør udtale deres forskelligartede dom over denne tids begivenheder. En særtstilling indtager her det ærede medlem hr. Alsing Andersen, der er blevet angrebet så stærkt personligt. Jeg har i dag opmærksomt lyttet til det ærede medlems svartale, og som en af dem, der har oplevet